

MICHEL

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 22ας Νοεμβρίου 2001 *

Στην υπόθεση C-80/01,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του tribunal d'instance de Châteauroux (Γαλλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Michel SARL

και

Recettes des douanes,

η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3, στοιχεία α' και β', της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', ΕΚ), της πρώτης αιτιολογικής σκέψης και του άρθρου 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1992, σχετικά με το γενικό καθεστώς, την κατοχή, την κυκλοφορία και τους ελέγχους των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικούς φόρους καταναλώσεως (ΕΕ L 76, σ. 1), καθώς και της έκτης και της όγδοης αιτιολογικής σκέψης της οδηγίας 92/81/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων καταναλώσεως που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή (ΕΕ L 316, σ. 12),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, προέδρο τμήματος, L. Sevón και M. Wathelet (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: S. Alber
γραμματέας: R. Grass

αφού ενημέρωσε το αιτούν δικαστήριο ότι πρόκειται να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη σύμφωνα με το άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας,

αφού κάλεσε τους ενδιαφερομένους οι οποίοι αναφέρονται στο άρθρο 20 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου να υποβάλουν τις τυχόν παρατηρήσεις τους επί του θέματος,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

¹ Με απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2001, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 16 Φεβρουαρίου 2001, το tribunal d'instance de Châteauroux υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3, στοιχεία α' και β', της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', ΕΚ), της πρώτης αιτιολογικής σκέψης και του άρθρου 3,

παράγραφος 2, της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1992, σχετικά με το γενικό καθεστώς, την κατοχή, την κυκλοφορία και τους ελέγχους των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικούς φόρους καταναλώσεως (ΕΕ L 76, σ. 1), καθώς και της έκτης και της όγδοης αιτιολογικής σκέψης της οδηγίας 92/81/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων καταναλώσεως που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή (ΕΕ L 316, σ. 12).

- 2 Το ερώτημα αυτό ανέκλυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της εταιρίας Michel SARL, η οποία ασκεί εμπορική δραστηριότητα στον τομέα των προϊόντων πετρελαίου, και του Recettes des douanes, σε σχέση με την επιστροφή του ποσού του εσωτερικού φόρου επί των προϊόντων πετρελαίου (στο εξής: ΕΦΠΠ) που η εν λόγω εταιρία κατέβαλε και δεν κατέστη δυνατόν να μετακυλίσει, κατόπιν μη πληρωμής εκ μέρους των πελατών της.

Το κοινοτικό νομικό πλαίσιο

- 3 Το άρθρο 3, στοιχεία α' και β', της Συνθήκης ορίζει:

«Για τους σκοπούς του άρθρου 2, η δράση της Κοινότητας περιλαμβάνει, σύμφωνα με τους όρους και με το χρονοδιάγραμμα που προβλέπει η παρούσα συνθήκη:

- α) την κατάργηση, μεταξύ των κρατών μελών, των δασμών και των ποσοτικών περιορισμών κατά την εισαγωγή και την εξαγωγή εμπορευμάτων, καθώς και όλων των άλλων μέτρων ισοδύναμου αποτελέσματος,

β) μια κοινή εμπορική πολιτική.»

4 Σύμφωνα με την πρώτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 92/12, «η εγκαθίδρυση και η λειτουργία της εσωτερικής αγοράς προϋποθέτουν την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, περιλαμβανομένων και εκείνων που υπόκεινται σε ειδικό φόρο κατανάλωσης.»

5 Το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 92/12 ορίζει:

«1. Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται, σε κοινοτικό επίπεδο, στα ακόλουθα προϊόντα όπως ορίζονται στις σχετικές οδηγίες:

- τα ορυκτέλαια,
- το οινόπνευμα και τα αλκοολούχα ποτά,
- τα βιομηχανοποιημένα καπνά.

2. Τα προϊόντα που αναφέρονται στην παράγραφο 1 μπορούν να υπόκεινται σε άλλους έμμεσους φόρους που εξυπηρετούν ειδικούς σκοπούς, υπό τον όρο ότι αυτές οι φορολογικές επιβαρύνσεις τηρούν τους κανόνες φορολόγησης που ισχύουν για τις ανάγκες των ειδικών φόρων κατανάλωσης και του ΦΠΑ, για τον καθορισμό της φορολογικής βάσης, τον υπολογισμό, το απαιτητό και τον έλεγχο του φόρου.»

6 Δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 92/12:

«Τα προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, υπόκεινται σε ειδικό φόρο κατανάλωσης κατά την παραγωγή τους στο έδαφος της Κοινότητας, όπως ορίζεται στο άρθρο 2, ή κατά την εισαγωγή τους στο έδαφος αυτό.

Ως “εισαγωγή προϊόντος υποκειμένου σε ειδικό φόρο κατανάλωσης” νοείται: η είσοδος του προϊόντος αυτού στο εσωτερικό της Κοινότητας, συμπεριλαμβανομένης της εισόδου οσάκις προέρχεται από έδαφος που αναφέρεται στις εξαιρέσεις των παραγράφων 1, 2 και 3 του άρθρου 2 ή από τις Αγγλονορμανδικές Νήσους.

Εάν όμως το προϊόν έχει τεθεί υπό κοινοτικό τελωνειακό καθεστώς κατά την είσοδό του στο εσωτερικό της Κοινότητας, η εισαγωγή του λογίζεται ότι γίνεται τη στιγμή που εξέρχεται από αυτό το καθεστώς.»

7 Το άρθρο 6 της οδηγίας 92/12 ορίζει:

«1. Ο ειδικός φόρος κατανάλωσης καθίσταται απαιτητός κατά τη θέση των προϊόντων σε ανάλωση ή κατά τη διαπίστωση των ελλειμμάτων που οφείλουν να φορολογηθούν σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 3.

Θεωρείται ως θέση σε ανάλωση προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικό φόρο κατα-
νάλωσης:

- α) κάθε έξοδος, ακόμη και αντικανονική, από καθεστώς αναστολής·

- β) κάθε κατασκευή, έστω και αντικανονική, τέτοιων προϊόντων εκτός καθεστώτος
αναστολής·

- γ) κάθε εισαγωγή, ακόμη και αντικανονική, τέτοιων προϊόντων, εφόσον δεν τίθε-
νται υπό καθεστώς αναστολής.

2. Οι όροι υπό τους οποίους ο ειδικός φόρος κατανάλωσης καθίσταται απαιτητός
καθώς και ο συντελεστής του ειδικού φόρου κατανάλωσης είναι αυτοί που ισχύουν
τη στιγμή κατά την οποία ο φόρος καθίσταται απαιτητός στο κράτος μέλος όπου το
προϊόν διατίθεται στην κατανάλωση ή όπου διαπιστώνονται τα ελλείμματα. Ο
ειδικός φόρος κατανάλωσης εισπράττεται σύμφωνα με τον τρόπο που θεσπίζει κάθε
κράτος μέλος, με την προϋπόθεση ότι τα κράτη μέλη εφαρμόζουν τις ίδιες διαδι-
κασίες είσπραξης και στα εθνικά προϊόντα και στα προϊόντα προέλευσης άλλων
κρατών μελών.»

8 Η έκτη και η όγδοη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 92/12 έχουν ως εξής:

«εκτιμώντας ότι ενδείκνυται, εντούτοις, να επιτραπεί στα κράτη μέλη η προαιρετική
εφαρμογή ορισμένων άλλων εξαιρέσεων ή μειωμένων συντελεστών εντός του εδά-
φους τους, όταν αυτό δεν προκαλεί στρεβλώσεις του ανταγωνισμού·

[...]

εκτιμώντας ότι είναι αναγκαίο να προβλεφθεί διαδικασία αναθεώρησης όλων των εξαιρέσεων ή μειωμένων συντελεστών που προβλέπονται στην παρούσα οδηγία, ώστε να παρακολουθείται η συνεχής δυνατότητά τους να συμβαδίζουν με τη ορθή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς».

9 Δυνάμει του άρθρου 1 της οδηγίας 92/81:

«1. Τα κράτη μέλη επιβάλλουν στα πετρελαιοειδή ειδικό φόρο κατανάλωσης σύμφωνα με την παρούσα οδηγία.

2. Τα κράτη μέλη καθορίζουν τους συντελεστές τους σύμφωνα με την οδηγία 92/82/ΕΟΚ για την προσέγγιση των συντελεστών των ειδικών φόρων κατανάλωσης στα πετρελαιοειδή.»

10 Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 92/81:

«1. Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας ο όρος “πετρελαιοειδή” καλύπτει:

[...]

2. Τα πετρελαιοειδή, εκτός από εκείνα για τα οποία ορίζεται ένα συγκεκριμένο επίπεδο φόρου στην οδηγία 92/82/ΕΟΚ, υπόκεινται σε ειδικό φόρο κατανάλωσης εάν προορίζονται να χρησιμοποιηθούν, προσφέρονται προς πώληση ή χρησιμοποιούνται ως καύσιμα θέρμανσης ή ως καύσιμα κινητήρων. Ο συντελεστής του επιβλητέου φόρου καθορίζεται, ανάλογα με τη χρήση, με βάση τον συντελεστή για το ισοδύναμο καύσιμο θέρμανσης ή καύσιμο κινητήρων.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

- 11 Κατά τα έτη 1996 έως 1998, η ενάγουσα της κύριας δίκης αγόρασε προϊόντα πετρελαίου από προμηθευτές. Στο πλαίσιο αυτό, τους κατέβαλε τον ΕΦΠΠ. Η ενάγουσα της κύριας δίκης υπολόγιζε να ανακτήσει τον εν λόγω φόρο από δύο πελάτες της, αλλά η θέση των ως άνω πελατών υπό δικαστική εκκαθάριση κατέστησε αυτήν την ανάκτηση αδύνατη.
- 12 Στη συνέχεια, η ενάγουσα της κύριας δίκης ενήγαγε το Recettes des douanes ενώπιον του αιτούντος δικατηγίου, με αίτημα την απόδοση του ποσού των 254 986,46 γαλλικών φράγκων (FRF) που αντιπροσωπεύει το ποσό του ΕΦΠΠ που κατέβαλε η ενάγουσα.
- 13 Η ενάγουσα της κύριας δίκης υποστηρίζει ότι, αν ο ενδιαμέσος πρέπει να επιβαρυνθεί τελικά με τον φόρο σε περίπτωση μη πληρωμής εκ μέρους των πελατών του, ο φόρος μεταβάλλει χαρακτήρα. Ο φόρος αυτός παύει να είναι φόρος επί της καταναλώσεως χωρίς να καθίσταται γενικός φόρος, καθόσον καθίσταται απαιτητός μόνο σε περίπτωση μη πληρωμής. Δεδομένου ότι ο νέος αυτός φόρος δεν εξυπηρετεί κανέναν ειδικό σκοπό, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/12, το κοινοτικό δίκαιο δεν τον επιτρέπει.

- 14 Εξάλλου, ο γερμανικός νόμος, αντίθετα από τον γαλλικό νόμο, προβλέπει την επιστροφή του ειδικού φόρου καταναλώσεως σε παρόμοιες περιπτώσεις. Αυτή η διαφορά μεταχειρίσεως θέτει εμπόδια στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων.
- 15 Υπό τις συνθήκες αυτές, το tribunal d'instance de Châteauroux αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει το άρθρο 3, στοιχεία α' και β', της Συνθήκης της Ρώμης, η πρώτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 92/12, της 25ης Φεβρουαρίου 1992, σχετικά με το γενικό καθεστώς των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικούς φόρους καταναλώσεως, το άρθρο της 3, παράγραφος 2, καθώς και η έκτη και η όγδοη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 92/81, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων καταναλώσεως που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή, να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν μπορεί να αρνείται την επιστροφή (απόδοση) του εσωτερικού φόρου επί των προϊόντων πετρελαίου που κατέβαλε ο έμπορος προϊόντων πετρελαίου κατόπιν μη πληρωμής εκ μέρους ενός των πελατών του;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 16 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα μπορεί να συναχθεί σαφώς από τη νομολογία, οπότε το Δικαστήριο πρέπει να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, σύμφωνα με το άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας.

- 17 'Όσον αφορά το άρθρο 3, στοιχεία α' και β', της Συνθήκης, αρκεί να υπομνησθεί ότι, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, μεταξύ άλλων, στις αποφάσεις του της 14ης Ιουλίου 1998, C-341/95, Bettati (Συλλογή 1998, σ. I-4355, σκέψη 75), και της 3ης Οκτωβρίου 2000, C-9/99, Échirolles Distribution (Συλλογή 2000, σ. I-8207, σκέψη 22), στο εν λόγω άρθρο, το οποίο καθορίζει τους τομείς και τους στόχους τους οποίους αφορά η δράση της Κοινότητας, διαλαμβάνονται οι γενικές αρχές της κοινής αγοράς, οι οποίες εφαρμόζονται σε συνδυασμό με τα αντίστοιχα κεφάλαια της Συνθήκης.
- 18 Συναφώς, η οδηγία 92/12, η οποία εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 99 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 93 ΕΚ), σκοπεί, όπως τονίστηκε στη σκέψη 22 της αποφάσεως της 2ας Απριλίου 1998, C-296/95, EMU Tabac κ.λπ. (Συλλογή 1998, σ. I-1605), στη θέσπιση ορισμένων κανόνων όσον αφορά την κατοχή, την κυκλοφορία και τους ελέγχους των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικό φόρο καταναλώσεως, και τούτο προκειμένου ιδίως να διασφαλιστεί ότι ο ειδικός φόρος καταναλώσεως επιβάλλεται πανομοιότυπος εντός όλων των κρατών μελών.
- 19 Στο σημείο αυτό επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 92/12 περιορίζεται στον προσδιορισμό του χρονικού σημείου κατά το οποίο καθίσταται απαιτητός ο ειδικός φόρος καταναλώσεως. Από τις διατάξεις του άρθρου 6, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής προκύπτει σαφώς ότι, εφόσον ο ειδικός φόρος καταναλώσεως καταστεί απαιτητός λόγω της θέσεως σε ανάλωση κατά την έννοια της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού, εισπράττεται σύμφωνα με τον τρόπο που θεσπίζει κάθε κράτος μέλος, υπό την προϋπόθεση ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να εφαρμόζουν τις ίδιες διαδικασίες εισπράξεως και στα εθνικά προϊόντα και στα προϊόντα προελεύσεως άλλων κρατών μελών (απόφαση της 5ης Απριλίου 2001, C-325/99, Van de Water, Συλλογή 2001, σ. I-2729, σκέψη 38).
- 20 Ο κοινοτικός νομοθέτης, εξασφαλίζοντας με το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 92/12, ότι οι σχετικοί με το απαιτητό του ειδικού φόρου καταναλώσεως κανόνες είναι πανομοιότυποι σε όλα τα κράτη μέλη, δεν επιχείρησε να εναρμονίσει τις δια-

δικασίες εισπράξεως του ειδικού φόρου καταναλώσεως από τα κράτη μέλη. Αντιθέτως, με την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, ο κοινοτικός νομοθέτης ανέθεσε ρητώς στα κράτη μέλη την ευθύνη να θεσπίσουν τις εν λόγω διαδικασίες, υπό την επιφύλαξη της προϋποθέσεως της απαγορεύσεως των διακρίσεων που αναφέρεται στη σκέψη 19 της παρούσας διατάξεως (προπαρατεθείσα απόφαση Van de Water, σκέψη 40).

- 21 Επίσης, επιβάλλεται να υπογραμμισθεί ότι, αν και η οδηγία 92/12 δεν καθορίζει, στο άρθρο 6, το πρόσωπο που υποχρεούται στην καταβολή του καταστάντος απαιτητού ειδικού φόρου καταναλώσεως, από την οικονομία της οδηγίας αυτής, προκύπτει ότι οι εθνικές αρχές οφείλουν, εν πάση περιπτώσει, να μερμινούν για την αποτελεσματική είσπραξη της φορολογικής οφειλής (προπαρατεθείσα απόφαση Van de Water, σκέψη 41).
- 22 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αδυναμία της ενάγουσας της κύριας δίκης να μετακυλίσει τον ΕΦΠΠ στους πελάτες της, κατόπιν μη εκπληρώσεως εκ μέρους αυτών των υποχρεώσεών τους, δεν ασκεί επιρροή ούτε επί της φύσεως ούτε επί της ίδιας της δομής της εν λόγω φορολογικής επιβαρύνσεως. Η απονομή στον υπόχρεο του ειδικού φόρου καταναλώσεως δικαιώματος επιστροφής του εν λόγω φόρου σε παρόμοιες περιπτώσεις ανατίθεται, όπως ακριβώς συμβαίνει και στις διαδικασίες εισπράξεως, στα κράτη μέλη, υπό την επιφύλαξη της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων της υπομνησθείσας στη σκέψη 19 της παρούσας διατάξεως.
- 23 Υπό τις συνθήκες αυτές, η οδηγία 92/12 δεν παρεμποδίζει τις διαφορές μεταχειρίσεως που ενδέχεται να προκύψουν μεταξύ κρατών μελών από διαφορές που υφίστανται μεταξύ των νομοθεσιών των κρατών μελών στον σχετικό τομέα (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 28ης Ιουνίου 1978, 1/78, Kenny, Συλλογή τόμος 1978, σ. 467, σκέψη 18).

24 Όσον αφορά τις παρατιθέμενες στο προδικαστικό ερώτημα αιτιολογικές σκέψεις των οδηγιών 92/12 και 92/81, αρκεί η διαπίστωση ότι αποτελούν δηλώσεις πολύ γενικού χαρακτήρα, μη δυνάμενες να θέσουν υπό αμφισβήτηση την ως άνω ερμηνεία των διατάξεων της οδηγίας 92/12.

25 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 3, στοιχεία α' και β', της Συνθήκης, η πρώτη αιτιολογική σκέψη και το άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/12, καθώς και η έκτη και η όδγη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 92/81, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν παρεμποδίζουν ένα κράτος μέλος να αρνείται, σε περίπτωση μη πληρωμής εκ μέρους του πελάτη ενός εμπόρου προϊόντων πετρελαίου, την επιστροφή του καταβληθέντος από τον εν λόγω έμπορο ειδικού φόρου καταναλώσεως, όπως είναι ο εσωτερικός φόρος επί των προϊόντων πετρελαίου.

Επί των δικαστικών εξόδων

26 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Γαλλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκλυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που τού υπέβαλε με απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2001 το tribunal d'instance de Châteauroux, αποφαινεται:

Το άρθρο 3, στοιχεία α' και β', της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', ΕΚ), η πρώτη αιτιολογική σκέψη και το άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1992, σχετικά με το γενικό καθεστώς, την κατοχή, την κυκλοφορία και τους ελέγχους των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικούς φόρους καταναλώσεως, καθώς και η έκτη και η όγδοη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 92/81/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων καταναλώσεως που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν παρεμποδίζουν ένα κράτος μέλος να αρνείται, σε περίπτωση μη πληρωμής εκ μέρους του πελάτη ενός εμπόρου προϊόντων πετρελαίου, την επιστροφή του καταβληθέντος από τον εν λόγω έμπορο ειδικού φόρου καταναλώσεως, όπως είναι ο εσωτερικός φόρος επί των προϊόντων πετρελαίου.

Λουξεμβούργο, 22 Νοεμβρίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

P. Jann